

Meditació del papa Francesc en temps d'epidèmia

Ds, 28/03/2020 per Catalunya Religió

[Les homilies del papa Francesc](#)

Plaça de Sant Pere del Vaticà. Divendres 27 de març 2020

Pregària en temps d'epidèmia

[\[Text íntegre\]](#)

«Arribat el capvespre» (Mc 4,35). Així comença l'Evangeli que hem escoltat. Des de fa setmanes sembla que hagi arribat el vespre. Sembla que les tenebres denses s'hagin espesseït a les nostres places, carrers i ciutats; s'han apoderat de les nostres vides omplint-t'ho tot amb un silenci eixordador i amb una trista buidor, que ho paralitza tot al seu pas: se sent en l'aire, es percep en els gestos, ho diuen les mirades. Ens hem trobat esporuguits i perduts. Com els deixebles de l'Evangeli ens hem vist afectats per una tempesta inesperada i furiosa. Ens hem adonat que tots ens trobem en la mateixa barca, fràgils i desorientats, però alhora importants i necessaris, tots cridats a remar junts, tots necessitant reconfortar-nos mútuament. En aquest vaixell... hi som tots. Com aquells deixebles, que parlen a una sola veu i plens d'angoixa diuen: «Estem perduts» (v. 38), així també nosaltres ens hem adonat que no podem anar endavant cadascú pel seu compte, sinó només junts.

És fàcil identificar-nos en aquesta història. El que resulta difícil és entendre l'actitud de Jesús. Mentre que els deixebles estan naturalment alarmats i desesperats, Ell es troba a la popa, just en la part del vaixell que primer se'n va al fons. I què fa? Malgrat l'enrenou, dorm serè, confiat en el Pare – és l'única vegada a l'Evangeli que veiem Jesús dormint -. Quan es desperta, després d'haver calmat el vent i les aigües, s'adreça als deixebles amb un to de retret: «Per què teniu por? Encara no teniu fe?» (v. 40).

Mirem de comprendre. En què consisteix la manca de fe dels deixebles, que es contraposa a la confiança de Jesús? No havien deixat de creure en Ell, de fet

l'invoquen. Però mirem com l'invoquen: «Mestre, no et fa res que ens enfonsem?» (v. 38). No et fa res: pensen que Jesús es desinteressa d'ells, que no es preocupa per ells. Entre nosaltres, en les nostres famílies, una de les coses que fa més mal és quan sentim que ens diuen: “No et preocupes de mi?”. És una frase que fereix i desencadena tempestes en el cor. També haurà afectat a Jesús. Perquè ningú més que Ell es preocupa de nosaltres. De fet, un cop invocat, salva els seus deixebles desanimats.

La tempesta desemmascara la nostra vulnerabilitat i deixa al descobert aquelles falses i supèrflues seguretats amb què hem construït les nostres agendes i els nostres projectes, els nostres hàbits i prioritats. Ens mostra com hem deixat adormit i abandonat el que alimenta, recolza i reforça la nostra vida i la nostra comunitat. La tempesta deixa al descobert tots els propòsits “d’empaquetar” i oblidar el que ha nodrit l'ànima dels nostres pobles; tots aquells intents d’anestesiarse amb hàbits aparentment “salvadors”, incapaços d’apel·lar a les nostres arrels i d’evocar la memòria dels nostres avis, privant-nos així de la immunitat per fer front a les adversitats.

Amb la tempesta, ha caigut el recurs d’aquells estereotips amb què emmascaràvem els nostres “ego” sempre preocupats per la pròpia imatge; i, una vegada més, ha quedat descoberta, aquella (beneïda) pertinença comuna a la qual no ens podem sostreure: la pertinença com a germans.

«Per què teniu por? Encara no teniu fe?». Senyor, la teva Paraula ens impacta i ens afecta a tots. En aquest món nostre, que Tu estimes més que nosaltres, hem anat endavant a tota velocitat, sentint-nos forts i capaços de tot. Amb ganes de guanyar, ens hem deixat absorbir per les coses i desconcertar per la pressa. No ens hem aturat davant de les teves trucades, no ens hem despertat davant les guerres i injustícies planetàries, no hem escoltat el crit dels pobres, i del nostre planeta que està greument malalt. Hem continuat sense immutar-nos, pensant en mantenir-nos sempre sans en un món malalt. Ara, mentre estem en un mar agitat, t’implorem: “Desperta’t, Senyor!”.

«Per què teniu por? Encara no teniu fe?». Senyor, crida’ns, crida’ns a la fe. Que no és tant creure que Tu existeixes, sinó vers Tu i confiar en Tu. En aquesta Quaresma ressona la teva crida urgent: “Convertiu-vos”, «torneu a mi amb tot el cor» (Jl 2,12). Ens crides a acollir aquest temps de prova com un moment d’elecció. No és el moment del teu judici, sinó del nostre judici: el moment de triar entre el que importa i el que és efímer, de separar el que és necessari del que no ho és. És el moment de restablir el camí de la vida vers Tu, Senyor, i vers els altres. I podem mirar tants companys de viatge exemplars, que, malgrat la por, han reaccionat donant la pròpia vida. És la força de l’Esperit que actua abocada i manifestada en dedicacions valentes i generoses. És la vida de l’Esperit capaç de redimir, de potenciar i de mostrar com les nostres vides estan teixides i mantingudes per persones comunes - normalment oblidades - que no apareixen en els titulars dels diaris i de les revistes ni en les grans passarel·les de l’últim show però, sens dubte, estan escrivint avui els fets decisius de la nostra història: metges, infermeres i infermers, treballadors dels supermercats, treballadors de la neteja, cuidadors, transportistes, forces de l’ordre, voluntaris, sacerdots, religioses i tants però tants altres que han entès que ningú es salva sol. Davant del patiment, on es mesura l’autèntic desenvolupament dels nostres pobles, descobrim i experimentem la pregària sacerdotal de Jesús: «que tots siguin u» (Jn 17,21). Quantes persones exerciten cada dia la paciència i infonen esperança, tenint cura de no semblar el

pànic, sinó amb corresponsabilitat. Quants pares, mares, avis i àvies, mestres ensenyen als nostres infants, amb petits gestos diaris, com afrontar i passar una crisi adaptant els hàbits, alçant els ulls i estimulants la pregària. Quantes persones resen, ofereixen i demanen el bé de tots. La pregària i el servei silenciós: són les nostres armes guanyadores.

«Per què teniu por? Encara no teniu fe?». L'inici de la fe és saber que necessitem la salvació. No som autosuficients, sols; sols ens enfonsem: necessitem el Senyor com els mariners antics necessitaven les estrelles. Convidem Jesús a la barca de la nostra vida. Manifestem-li les nostres pors, perquè Ell les venci. Com els deixebles experimentarem que, si Ell és a bord, no es naufraga. Perquè aquesta és la força de Déu: convertim tot el que ens passa en coses bones, fins i tot les dolentes. Ell porta la pau a les nostres tempestes, perquè amb Déu la vida no mor mai.

El Senyor ens interpel·la i, enmig de la nostra tempesta, ens convida a despertar i activar la solidaritat i l'esperança capaces de donar solidesa, suport i sentit a aquestes hores en què tot sembla naufragar. El Senyor es desvetlla per despertar i fer reviure la nostra fe pasqual. Tenim una àncora: amb la seva creu hem estat salvats. Tenim un timó: amb la seva creu hem estat rescatats. Tenim una esperança: amb la seva creu hem estat curats i abraçats de manera que res ni ningú ens separi del seu amor redemptor. Enmig de l'aïllament amb què estem patint la manca dels afectes i de les trobades, experimentant la manca de tantes coses, escoltem una vegada més l'anunci que ens salva: ha ressuscitat i viu al costat nostre. El Senyor ens interpel·la amb la seva creu a retrobar la vida que ens espera, a mirar cap a aquells que ens necessiten, a reforçar, reconèixer i incentivar la gràcia que viu en nosaltres. No apaguem la flama morta (cf. Is 42,3), que no es posi mai malalta, i deixem que es torni a encendre l'esperança.

Abraçar la seva creu significa trobar el coratge d'abraçar totes les contrarietats del temps present, abandonant per un moment la nostra inquietud per l'omnipresència i la possessió deixant espai a la creativitat que només l'Esperit és capaç de despertar. Significa trobar el coratge d'obrir espais nous on tothom pugui sentir-se cridat i permetre noves formes d'hospitalitat, de fraternitat, de solidaritat. En la seva creu hem estat salvats per acollir l'esperança i deixar que ella reforci i sostingui totes les mesures i els camins possibles que ens poden ajudar a mantenir-nos segurs. Abraçar el Senyor per abraçar l'esperança: aquesta és la força de la fe, que allibera de la por i dona esperança.

«Per què teniu por? Encara no teniu fe?». Estimats germans i germanes, des d'aquest lloc, que explica la fe rocosa de Pere, aquest vespre vull confiar-vos tots al Senyor, per la intercessió de la Mare de Déu, salvació del seu poble, estrella del mar en la tempesta. Des d'aquesta columnata que abraça Roma i el món, que descendeixi sobre vosaltres, com una abraçada que consola, la benedicció de Déu. Senyor, beneeix el món, dona salut als cossos i consol als cors. Ens demanes que no tinguem por. Però la nostra fe és feble i tenim por. Però Tu, Senyor, no ens deixis enmig de la tempesta. Repetiu una altra vegada: «no tingueu por» (Mt 28,5). I nosaltres, junt amb Pere, "descarreguem en Tu totes les nostres preocupacions, perquè Tu tens cura de nosaltres" (cf. 1 Pt 5,7).

Traducció de Josep Maria Torrents